ਸਾਖੀ

ਭਾਈ ਲਾਲੋ

ਨਸੀਹਤ ਨਾਮਾ ਸਮੇਤ ਪੈਂਤੀਸ ਅੱਖਰੀ

ਭਾਈ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਐਂਡ ਕੋ:

ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਲੇ, ਬਾਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਸਾਖੀ

ਭਾਈ ਲਾਲੋ

— ਸਮੇਤ —

ਪੈਂਤੀਸ ਅਖਰੀ

ਤੇ

ਨਸੀਹਤ ਨਾਮਾ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ–
ਭਾ: ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਐਂਡ ਕੋ:
ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਲੇ, ਬਾਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਕੀਮਤ 75 ਪੈਸੇ

ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਲਾਲੋ

ਕਥਾ ਤੇਈਏ ਤਾਪ ਦੀ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਚੁਬਾਰੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਸਨ. ਇਤਨੇ ਵਿਚ ਇਕ ਮਾਈ ਨੇ ਚੀਕ ਮਾਰੀ; ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਖਬਰ ਲਵੋ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕੈਸੇ ਹੂਆ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਕੇ ਇਕ ਸਿਖ ਗਿਆ ਜਾਇ ਕਰ ਦੇਖੇ ਤਉ ਬੁਢੀ ਰੋਂਦੀ ਹੈ, ਸਿਖ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ? ਪਾਸੋਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਇਸ ਦਾ ਪੁਤਰ ਤੇਈਏ ਤਾਪ ਕਰਕੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਤਨੀ ਬਾਤ ਸੁਣਕੇ ਮੁੜ ਆਯਾ ਆਇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕ ਮਾਈ ਦਾ ਬੇਟਾ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਹੁਕਮ

ਹੋਯਾ, ਕਿਉਂ ਕਰ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਯਾ ? ਸਿਖ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇਈਏ ਤਾਪ ਕਰਕੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੀ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜਿਚਰ ਤੀਕਰ ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਤਿਚਰ ਤੀਕ ਕੋਈ ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਨਾ ਰੋਵੇਗੀ। ਪੁਤਰ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦੇ ਆਗੇ ਰਹੇਂਗੇ। ਤੇ ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਤੇਈਏ ਨੂੰ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿਚ ਬਾਲਕ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਪਾਇਆ। ਹਥਾਂ ਮੇਂ ਹਥੌੜੀਆਂ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਬੇੜੀਆਂ ਪਾ ਕੇ ਕੈਦ ਕੀਤਾ। ਕਈ ਦਿਨ ਬੀਤਿਆਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਜੀ ਵਾਸੀ ਪਿੰਡ ਤਲਵੰਡੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਸਾਹਿਬ ਆਇ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ ਤੇ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਜੀ ਦੀ ਨਜ਼ਰੀਂ ਬਾਲਕ ਦਾ ਪਿੰਜਰਾ ਪਇਆ ਵਿਚ ਬਾਲਕ ਤੜਫਦਾ ਹੈ, ਐਸੇ ਦੁਖੀ ਦੇਖਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਅਰਜ ਕੀਤੀ, ਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪ ਦਇਆ ਦੇ

ਸਮੁੰਦਰ ਹੋ ਵਡੇ ਕਿਰਪਾਲੂ ਹੋ ਅਰ ਆਪ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਇਹ ਬਾਲਕ ਭੁਖ ਤ੍ਰਿਖਾ ਕਰਕੇ ਧੁਪ ਮਹਿ ਤੜਫ ਰਿਹਾ ਹੈ ਆਪਕਾ ਬਚਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਦੇਵੀਏ ਜੀ ਬਚਨ ਹੋਯਾ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਇਹ ਬੁਰੀ ਬਲਾ ਹੈ ਇਸਦਾ ਏਥੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਹੈ ਨਹੀ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਕਹਿਆ ਮੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿਓ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਪੁਚਾਵਨਾ ਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਤੂ ਜਾ ਭਾਈ ਪੁਚਾਇ ਦੇਇ ਜਬ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਜੀ ਆਪਣੇ ਨਗਰ ਕੋ ਜਾਣ ਲਗੇ ਤਾ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਜੀ ਏਸ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਛੋੜ ਦਿਓ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਦਾ ਬਚਨ ਮੰਨ ਕਰ ਤੇਈਏ ਕੋ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਛੋੜ ਦੀਆ ਤੇ ਬਚਨ ਕੀਆ ਭਾਈ ਇਹ ਬੁਰੀ ਬਲਾ ਹੈ ਛਡਣਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਹਥ ਜੋੜਕੇ ਕਿਹਾ ਜੀ ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਲਕ ਹੈ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਬਾਲਕ ਕਰ ਨਾ ਜਾਨਣਾ ਏਹ ਤਈਆ ਤਾਪ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਜੀ

ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਗੁਰਾਂ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈਕੇ ਆਪਣੇ ਨਗਰ ਨੂੰ ਤੁਰਿਆ ਨਾਲ ਤੇਈਏ ਨੂੰ ਭੀ ਲੈ ਲਿਆ ਜਾਂ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਇਕ ਪਿੰਡ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇ ਤਾਂ ਉਥੇ ਇਕ ਤਲਾਵ ਪਰ ਧੋਬੀ ਕਪੜੇ ਧੋਂਵਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਤੇਈਏ ਨੇ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਬੜੀ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹੈ ਮੈਥੋ ਤੇ ਤੁਰਿਆ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੂ ਚਲ ਪਿੰਡ ਚਲਨੇ ਹਾਂ ਓਥੇ ਤੈਨੂੰ ਖੀਰ ਖੰਡ ਚੰਗੇ ਭੋਜਨ ਛਕਾਵਾਂਗੇ ਏਥੇ ਕੀ ਖਾਵੇਂਗਾ ਤਾਂ ਤੇਈਏ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਮੇਰਾ ਭੋਜਨ ਏਥੇ ਹੈ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਖਾਇ ਆਵਨਾ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਏਥੇ ਬੈਠ ਜਾਓ। ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਜੀ ਭੋਲੇ ਸਾਧੂ ਸੁਭਾਵ ਬੈਠ ਗਏ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ, ਜਾਹ ਭਾਈ ਪ੍ਰਸਾਦ ਖਾਇ ਆ। ਇਹ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਤੇਈਆ ਉਸ ਧੋਬੀ ਨੂੰ ਜਾ ਚੜ੍ਹਿਆ। ਦੋ ਤਿੰਨ ਘੜੀਆਂ ਪਿਛੋਂ ਉਤਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਨੂੰ ਖਪਰ ਲਹੂ

ਦਾ ਭਰਕੇ ਦਿਖਾਕੇ ਪੀਤੋ ਸੂ ਉਪਰੰਤ ਧੋਬੀ ਹਛਾ ਕੀਤੋ ਸੂ । ਇਹ ਕੌਤਕ ਵੇਖਕੇ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਜੀ ਬੜੇ ਡਰੇ, ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਇਹ ਭੋਜਨ ਅਸਾਂ ਇਹਨੂੰ ਕਿਥੋਂ ਦੇਣਾ ਹੈ । ਤੇਈਏ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਚਲ ਭਾਈ ਤੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਕੈਦਖਾਨੇ ਵਿਚ ਛਡ ਆਈਏ ਤੈਨੂੰ ਅਸਾਂ ਕਾਹਨੂੰ ਲਿਆਵਣਾ ਸੀ। ਤੂੰ ਤਾਂ ਬੁਰੀ ਬਲਾ ਹੈਂ, ਇਹ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਤੇਈਆ ਡਰਿਆ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗਾ, ਸੰਤ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਓਥੇ ਮਤ ਖਵਾਰ ਕਰਨਾ ਛਡ ਦੇਵੋ । ਮੈਂ ਆਪ ਦਾ ਅਹਿਸਾਨ ਕਦੀ ਨਾ ਗਵਾਵਾਂਗਾ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਜੀ ਕਹਿਆ ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਤਦ ਛਡਦੇ ਹਾਂ ਜੇ ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਮੰਨੇਗਾ । ਤਾਂ ਤੇਈਏ ਕਿਹਾ ਜੀ ਮੇਰਾ ਧਰਮ ਹੋਇਆ । ਜਿਥੇ ਕੋਈ ਇਹ ਸਾਖੀ ਪੜੇਗਾ ਅਰ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਚੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵਾਂਗਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਾਵਣੀ, ਮੈਂ ਸਾਖੀ ਸੁਣਕੇ ਉਹਨੂੰ ਛਡ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਮੈਨੂੰ ਤੁਸਾਂ ਛਡਿਆ ਹੈ, ਖਿਸ ਤਰਾਂ ਮੈਂ ਭੀ ਛਡ ਜਾਵਾਂਗਾ।

ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਈ । ਜਥਾ ਸ਼ਕਤ ਰੇਟ ਦੇਵਣਾ।

ਪੈਂਤੀਸ ਅਖਰੀ

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਪੈਤੀਂਸ ਅਖਰੀ ॥ ਓਅੰਕਾਰ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ। ਆਤਮ ਸੁਧ ਅਕ੍ਰੈ ਅਬਿਨਾਸੀ। ਈਸ਼ ਜੀਵ ਮੈਂ ਭੇਦ ਨ ਜਾਨੋ। ਸਾਧ ਚੋਰ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਨੋ । ਹਸਤੀ ਚੀਟੀ ਤ੍ਰਿਣ ਲੌ ਆਦੰ । ਏਕ ਅਖੰਡਤ ਬਸੈ ਅਨਾਦੰ॥੧॥ ਉ ਆ ਈ ਸਾ ਹਾ॥ ਕਾਰਨ ਕਰਨ ਅਕਰਤਾ ਕਹੀਏ । ਭਾਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜਗਤ ਜਿਉ ਲਹੀਏ। ਖਾਨ ਪਾਨ ਕਛੂ ਰੂਪ ਨ ਰੇਖੰ । ਨਿਰ ਬਿਕਾਰ ਅਦਵੈਤ ਅਲੇਖੰ । ਗਾਤ ਗ੍ਰਾਮ ਸਭ ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰ। ਸਤ ਕਰਤਾਰ ਸਰਬ ਕੇ ਅੰਤਰ। ਘਨ ਕੀ ਨਿਆਈ ਸਦਾ ਅਖੰਡਤ। ਙਿਆਨ ਬੋਧ ਪਰ ਆਤਮ ਪੰਡਤ ।੨॥ ਕਾ ਖਾ ਗਾ ਘਾ ਙਾ ।। ਚਾਪ ਗਜਾਨ ਕਰ ਜਾਹਿ ਬਿਰਾਜੈ।

ਛਾਯਾ ਦਵੈਤ ਸਗਲ ਉਠ ਭਾਜੇ। ਜਾਗ੍ਰਤ
ਸੁਪਨ ਸਖੋਪਤ ਤੁਰੀਆ । ਆਤਮ ਭੂਪਤ ਕੀ
ਇਹ ਪੁਰੀਆ । ਝੁਨਤਕਾਰ ਅਨਹਦ ਘਨ
ਘੋਰੰ । ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਭੀਤਰ ਅਤਿ ਛਬ ਜੋਰੰ।
ਵਰਤ ਜੋਗੀ ਇਆ ਰਸ ਬਾਤਾ । ਸੋਹੰ ਸ਼ਬਦ
ਅਮੀ ਰਸ ਮਾਤਾ ॥ ੩ ॥ ਚਾ ਛਾ ਜਾ ਝਾ ਞਾ ॥
ਟਾਰਨ ਭਰਮ ਅਘਨ ਕੀ ਸੈਨਾ । ਸਤਿਗੁਰ
ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥ ਦੇਨਾ। ਠਾਕਤ ਦੁਬਿਧਾ ਨਿਰ
ਮਲ ਕਰਣੰ। ਡਾਰਿ ਸੁਧਾ ਮੁਖ ਅਪਦਾ ਹਰਣੰ।
ਢਾਪਤ ਦਵੈਤ ਅੰਧੇਰੀ ਮਨ ਕੀ । ਣਾ ਸਤਿ
ਸਭ ਭਰਮਤਾ ਤਨ ਕੀ ॥ ੪ ॥ ਟਾ ਠਾ ਡਾ
ਢਾ ਣਾ ॥ ਤਾਰਨ ਗੁਰੂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਕੋਈ।
ਸ੍ਰੁਤਿ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤ ਮਧ ਬਾਤ ਪਰੋਈ । ਥਾਨ
ਅਦੇਤ ਤਬੀ ਜਾਇ ਪਰਸੇ । ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ
ਗੁਰੂ ਪਗ ਦਰਸੇ । ਦਾਰਦ ਰੋਗ ਮਿਟੈ ਸਭ
ਤਨ ਕਾ। ਗੁਰ ਕਰਣਾ ਕਰ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤਾ। ਧਨ
ਗੁਰਦੇਵ ਮੁਕਤਿ ਕੇ ਦਾਤੇ । ਨਾਨਾ ਨੇਤ ਬੇਦ

ਜਿਸ ਗਾਤੇ ॥ ੫ ॥ ਤਾਂ ਥਾ ਦਾ ਧਾ ਨਾ ॥ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ ॥ ਸਾਂਤ ਸਿਧਾਂਤ ਕੀਓ ਬਖਜਾਨਾ ॥ ਫਾਸ ਕਟੀ ਦਵੈਤ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ॥ ਬਾਜੇ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਹਦ ਤੂਰੇ ॥ ਬਾਨੀ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਥ ਭਯੋ ਮੇਲਾ ॥ ਭੰਗ ਦਵੈਤ ਹਉ ਸਦਾ ਅਕੇਲਾ । ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ਦੋਊ ਜਰ ਗਏ ॥ ਜੋਊ ਥੇ ਸੋਊ ਪੁਨ ਭਏ ॥ ੬ ॥ ਪਾ ਫਾ ਬਾ ਭਾ ਮਾ ॥ ਯਾ ਕਿਰਿਆ ਕਉ ਸੋਊ ਪਛਾਨੈ॥ ਅਦਵੈਤ ਅਖੰਡ ਆਪ ਕਉ ਮਾਨੈ ॥ ਰਵਿ ਰਹੇ ਸਭ ਮਹਿ ਪੁਰਖ ਅਲੇਖੰ । ਆਦਿ ਅਪਾਰ ਅਨਾਦ ਅਭੇਖੰ॥ ਭ੍ਰਾਤ ਮਿਟੀ ਆਤਮ ਦਰਸਾਨਾ ॥ ਪ੍ਰਗਟੇ ਗਜਾਨ ਜੋਤਿ ਤਹ ਭਾਨਾ॥ ਲਿਵਲੀਨ ਭਏ ਆਤਮ ਮਧ ਐਸੇ॥ ਜਿਉਂ ਜਲ ਜਲਹਿ ਭੇਦ ਕਹੁ ਕੈਸੇ ॥ ਵਾਸ ਦੇਵ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨ ਕੋਊ। ਨਾਨਕ ਓਅੰ ਸੋਹੰ ਆਤਮ ਸੋਊ ॥ ੭॥ ਯਾ ਰਾ ਲਾ ਵਾ ੜਾ ॥ ਮਹਲੇ ਦਸਵੇਂ ਨਾਲ ਦਰਗਾ ਮੰਤਰ ਰਲਾਇ ਲਿਖਿਆ ॥ ਓਅੰ

ਸਾਅ ਹੂਅਗ ਲ੍ਹਿਅ ਸ੍ਰੀ ਸੁਦ੍ਰ ਬਾਲਾਯ ਨ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਗੁਰਮੁਖੀਅਖਰਪ੍ਰਚਾਰ
ਹੈਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਦੇਵ ਜੀਕੀ ਆਗਯਾਹੈ। ਪੁਨਃ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਆਗਯਾ ਨੂੰ ਜੋ
ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਪੈਂਤੀਸ ਅਖਰੀ ਦੁਰਗਾ ਮੰਤ੍ਰ
ਸਮੇਤ ਪਾਠ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਪਰਾਪਤ
ਹੋਵੇਗਾ ਨੌ ਚੰਦੇ ਐਤਵਾਰ ਲਿਖਣਾ ਪੂੰਨਿਆ ਕ
ਬ੍ਰਤ ਰਖਨਾ ਗੁਰਪੁਰਬ ਕਰਨਾ ਤੀਸਰੇ ਪਹਿਰ
ਹਰ ਸੰਕ੍ਰਾਂਤ ਹੋਮ ਕਰਨਾ ਸੁਧ ਧੂਪ ਦਾ।੧੧੮।
ਇਕ ਸੌ ਅਠਾਰਾਂ ਵਾਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪੂਰਬ ਮੁਖ
ਕਰ ਪੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਲਛਮੀ ਪਰਾਪਤ ਹੋਵੇ । ਦਖਣ
ਮੁਖ ਕਰ ਪੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਵੈਰੀ ਨੂੰ ਜੀਤੇ। ਪਛਮ ਮੁਖ
ਕਰ ਪੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਇਸਤਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਬਸੀ ਹੋਵੇ
ਸਵਰਨ ਵਿਚ ਮੜ੍ਹਾਇ ਪਹਰੈ ਗਲੇ ਯਾ ਸੀਸ
ਮੇਂ ਪਹਿਰੇ ਤੇ ਰਖਯਾ ਹੋਇ ਜੇ ਭੁਜਾ ਬੰਧੇ ਧਨ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਸੂਰਾ ਪਹਿਰੇ ਰਨ ਜੀਤੇ। ਇਸਤ੍ਰੀ
ਪਹਿਰੇ ਪੁਤਰ ਪਾਵੇ। ਛਾਇਆ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਘੋਲ

ਪਿਲਾਵੇ ਛਾਇਆ ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੂਰਾ ਕਰੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਪੈਂਤੀਸ ਅੱਖਰੀ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਈ ।

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਨਸੀਹਤਨਾਮਾ

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਕੀਚੈ ਨੇਕ ਨਾਮੀ ਜੋ ਦੇਵੇ ਖੁਦਾਇ ।
ਜੋ ਦੀਸੇ ਜਿਮੀ ਪਰ ਸੋ ਹੋਸੀ ਫਨਾਇ ।।
ਦਾਯਮ ਵ ਦੌਲਤ ਕਸੇ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ।
ਨਾ ਰਹਿੰਗੇ ਕਰੋੜੀ ਨਾ ਰਹਿੰਗੇ ਹਜਾਰ ।
ਦਮੜਾ ਤਿਸੀ ਕਾ ਜੋ ਖਰਚੇ ਅਰ ਖਾਇ ।
ਦੇਵੇ ਦਿਲਾਵੇ ਰਜਾਇ ਖੁਦਾਇ ।
ਹੋਤਾ ਨ ਰਾਖੇ ਅਕੇਲਾ ਨ ਖਾਇ ।
ਤਹਿਕੀਕ ਦਿਲ ਦਾਨੀ ਵਹੀਭਿਸਤ ਜਾਇ ।
ਕੀਜੇ ਤਵਜਿਆ ਨ ਕੀਜੇ ਗੁਮਾਨ ।

ਨ ਰਹਿਸੀ ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਨ ਰਹਿਸੀ ਦੀਵਾਨ॥
ਹਾਥੀ ਵ ਘੋੜੇ ਵ ਲਸ਼ਕਰ ਹਜਾਰ ॥
ਹੋਵੇਂਗੇ ਗਰਕ ਕੁਛ ਲਾਗੈ ਨ ਬਾਰ ॥
ਦੁਨੀਆ ਕਾ ਦੀਵਾਨਾ ਕਹੇ ਮੁਲਕ ਮੇਰਾ॥
ਆਈ ਮੌਤ ਸਿਰ ਪਰ ਨ ਤੇਰਾ ਨ ਮੇਰਾ॥
ਕੇਤੀ ਗਈ ਦੇਖ ਵਾਜੇ ਵਜਾਇ ॥
ਵਹੀ ਏਕ ਰਹਿਸੀ ਜੋ ਸਾਚਾ ਖੁਦਾਇ ॥
ਆਇਆ ਅਕੇਲਾ ਅਕੇਲਾ ਚਲਾਇਆ ॥
ਚਲਤੇ ਵਕਤ ਕੋਈ ਕਾਮ ਨ ਆਇਆ ॥
ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਜੇ ਕਿਆ ਦੀਜੇ ਜਵਾਬ॥
ਤੋਬਾ ਪੁਕਾਰੇ ਤੇ ਪਾਵੇ ਅਜਾਬ॥
ਦੁਨੀਆਂ ਪੈ ਕਰ ਜੋਰ ਦਮੜਾ ਕਮਾਇਆ॥
ਖਾਇਆ ਹੰਢਾਇਆ ਅਜਾਈਂ ਗਵਾਇਆ॥
ਆਖਰ ਪਛੋਤਾਣਾ ਕਰੇ ਹਾਇ॥
ਦਰਗਹਿ ਗਿਆ ਤੇ ਤੂ ਪਾਵਹਿ ਸਜਾਇ ॥
ਲਾਹਨਤ ਹੈ ਤੇਰੂੰ ਵ ਤੈਂਡੀ ਕਮਾਈ ॥
ਦਗੇਬਾਜੀ ਕਰਕੇ ਦੁਨੀਆਂ ਲੂਟ ਖਾਈ॥

ਪੀਏ ਪਿਆਲੇ ਅਰ ਖਾਏ ਕਬਾਲ।
ਦੇਖੋ ਰੇ ਲੋਕੋ ਯੇ ਹੋਤੇ ਖਰਾਬ।
ਜਿਸਕਾ ਤੂੰ ਬੰਦਾ ਤਿਸੀ ਕਾ ਸਵਾਰਿਆ।
ਦੁਨੀਆਂਕੇ ਲਾਲਚਤੈਂ ਸਾਹਿਬ ਵਿਸਾਰਿਆ।
ਨਾ ਕੀਤੀ ਇਬਾਦਤ ਨਾ ਰਖਿਓ ਈਮਾਨ।
ਹਕੂਮਤ ਨਾ ਕੀਤੀ ਆ ਪੁਕਾਰੇ ਜਹਾਨ।
ਅੰਦਰ ਮਹਿਲਾਂ ਕੇ ਤੂ ਬੈਠਾ ਹੈਂ ਜਾਇ॥
ਹਰਮਾਂ ਸੇ ਖੇਲੇ ਖੁਸ਼ਬੋਈ ਹਵਾਇ।
ਨਾ ਸੂਝੇ ਨ ਬੂਝੇ ਬਾਹਰ ਕਿਆ ਹੋਇ।
ਹਰਾਮੀ ਗਰੀਬਾਂ ਕੋ ਮਾਰ ਬਿਗੋਇ।
ਵਸਤੀ ਉਜਾੜੇ ਫਿਰ ਨਾ ਵਸਾਵੈ।
ਕੂਕੇ ਪੁਕਾਰੇ ਤੋ ਦਾਦ ਨ ਪਾਵੈ।
ਲਾਖੋਂ ਕਰੋੜੀ ਕਸੇ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ।
ਕਈ ਕਿਰਸਾਨ ਬਪੁੜੇ ਮਰੀਵੇਂ ਹਜਾਰ।
ਹਾਕਮ ਕਹਾਵੇਂ ਹਕੂਮਤ ਨ ਹੋਇ।
ਦੁਨੀਆਂ ਕਾ ਦੀਵਾਨਾ ਫਿਰੇ ਮਸਤ ਲੋਇ॥
ਲੂਟੇ ਮੁਲਕ ਔਰ ਪਹਿਰੇ ਵ ਖਾਇ

ਦੋਜਕ ਕੀ ਆਤਸ਼ ਮਾਰੇਗੀ ਜਲਾਇ।
ਗਰਬ ਸਿਉਂ ਨਾ ਦੇਖ ਦੁਨੀਆਂ ਕੇ ਦੀਵਾਨੇ
ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਨਾ ਰਹਿਗੀ ਤੂ ਐਸੀ ਨ ਜਾਨੇ।
ਉਠਾਵੇ ਸਭਾ ਉਸਕੇ ਲਾਗੇ ਨਾ ਬਾਰ।
ਕਿਸਕੀ ਯੇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਸ ਕੇ ਘਰ ਬਾਰ।
ਚੰਦ ਰੋਜ ਚਲਨਾ ਕਿਛੁ ਪਕੜੋ ਕਰਾਰ।
ਨਾ ਕੀਜੈ ਹਿਰਸ ਬਹੁਤ ਦੁਨੀਆਂ ਕੇ ਯਾਰ।
ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਨਾ ਹੋ ਕੁਛ ਨੇਕੀ ਕਮਾਇ।
ਲਾਹਨਤ ਕਾ ਜਾਮਾ ਤੂੰ ਪਹਿਰੇ ਨ ਜਾਇ।
ਗਫਲਤ ਕਰੋਗੇ ਤੋ ਖਾਵੋਗੇ ਮਾਰ।
ਬੇਟੀ ਵਾ ਬੇਟਾ ਕੋਈ ਲਏਗਾ ਨਾ ਸਾਰ।
ਤੋਬਾ ਕਰੇ ਬਹੁਤ ਕੀਜੇ ਨਾ ਜੋਰ।
ਦੋਜਖ ਕੀ ਆਤਸ਼ ਜਲਾਵੇਗੀ ਗੋਰ।
ਮਸ਼ਾਇਕ ਪੈਗੰਬਰ ਕੇਤੇ ਸ਼ਾਹਿ ਖਾਨ।
ਨਾ ਦੀਸੈ ਜਿਮੀਂ ਪਰ ਉਨੋਂ ਕੇ ਨਿਸ਼ਾਨ।
ਚਲਦੇ ਕਬੂਤਰ ਜਨਾਵਰ ਕੀ ਛਾਉਂ।
ਕੜੇ ਖਾਕ ਹੂਏ ਕੋਈ ਪੂਛੇ ਨਾ ਨਾਉਂ।

ਚਾਲੀ ਗੰਜ ਜੋੜੇ ਨਾ ਰਖਿਓ ਈਮਾਨ।
ਦੇਖੋ ਰੇ ਲੋਕੋ ਕਾਰੂ ਹੋਤਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ।
ਨਦਾਨੀ ਯੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵ ਫਾਨੀ ਮੁਕਾਮ।
ਤੂ ਖੁਦ ਚਸ਼ਮਬੀਨੀ ਹੈ ਚਲਨਾ ਜਹਾਨ।
ਹਰ ਵਕਤ ਬੰਦੇ ਨਾ ਖਿਦਮਤ ਵਿਸਾਰ।
ਮਸਤੀ ਔਰ ਗਫਲਤ ਸੇ ਬਾਜੀ ਨ ਹਾਰ।
ਤੋਬਾ ਨਾ ਕੀਤੀ ਆ ਕਰਦੇ ਗੁਨਾਹ।
ਨਾਨਕ ਐਸੇ ਆਲਮ ਸੇ ਤੇਰੀ ਪਨਾਹ ॥ ੨॥

॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਨਸੀਹਤ ਨਾਮਾ ਸੰਪੂਰਣੰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਮੁਖ ਰਚਨਾ

ਸ੍ਰੀ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ

ਪਦ ਛੇਦ ਤੇ ਪ੍ਰਯਾਵਾਂ ਸਹਿਤ ਛਪਕੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ

ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਕਈ ਚਿਰਾਂ ਤੋਂ ਅਭਿਲਾਸ਼ਾ ਸੀ ਕਿ ਦਸਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਬਾਣੀ (ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ) ਐਸੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਛਾਪੀ ਜਾਵੇ ਜਿਸਦਾ ਹਰ ਘਟ ਪੜ੍ਹਿਆ ਤੇ ਅੰਜਾਨ ਵੀ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਧ ਪਾਠ ਕਰ ਸਕੇ. ਸੋ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਹਾਨ ਕਠਨ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਅਸਾਂ ਇਹ ਕੰਮ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਦਸਮ ਬਾਣੀ ਦੇ ਰਸੀਏ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੇ ਸ਼੍ਰਧਾਲੂਆਂ ਲਈ ਤੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਲਈ ਸੰਪ੍ਰਦਾਵਾਂ ਤੇ ਟਕਸਾਲਾ ਲਈ ਇਹ ਇਕ ਅਮੋਲਕ ਚੀਜ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਬਾਣੀ ਦੇ ਨਾਲ ੨ ਔਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਟੀਕਾ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਜ ਹੀ ਮੰਗਵਾਕੇ ਪਾਠ ਅਰੰਭ ਕਰੋ ਭਟਾ ਲਾਗਤ ਮਾਤਰ ਦੋ ਸੈਂਚੀਆਂ ੧੦੦) ਸਫੇਦ ਕਾਗਜ ਵਧੀਆ ਇਕ ਜਿਲਦ ੯੫)

ਭਾਈ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਐਂਡ ਕੋ:

ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਲੇ ਬਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ